بسم الله الرحمن الرحيم

HABERE VE HABERCİYE İMAN

Ne kadar ince ne kadar şahane ne kadar kusursuz düşünürsek düşünelim, eninde sonunda her şey gelip sadece bir "habere" inanıp inanmamaya dayanmaktadır. Mümin olmanın alt yapısında karmakarışık felsefî ve kelâmî aforizmalar yoktur ve olamaz da. Eğer böyle olsaydı mümin olmak sadece bu karmaşık aforizmaları yapmayı becerebilenlerin olabileceği bir şey olurdu. Oysa asla öyle değildir.

Ortada Yüce Allah katından geldiğini iddia eden bir kitap vardır. O kitap tümel ve tikel olarak sadece ve sadece bir haberdir. Bu haber sadece bir tek kişi yani resul tarafından verilmektedir. Haberin duyusal ispatı yoktur. Karşısına bir fenomen koymak imkansızdır ki resuller zaten böyle bir şey yapmamışlardır.

Mümin olmak işte bu haberciye ve habere inanmaktır. Hepsi bu…

Bu habere inanılmasına veya inanılmamasına dair yapılan karmaşık aforizmalar ne inanmaya ne de inanmamaya asla bir katkı sağlamaz.

Karşımızda, elinde kitap tutan bir adam vardır ve o adam elindeki kitabı bize göstererek *"Ben bu kitabı size getirmek için Allah tarafından gönderilmiş bir elçiyim."* demektedir. Bunda ne karmaşıklık ne uzun düşünsel çabalar ne anlaşılması zor bir kelâmî söylem ne de girift felsefi bir durum vardır. İşte adam orada, işte kitap buradadır. Bu habere inanırsan müminsin, inanmaz isen değilsin. HEPSİ BU…

İşin bundan sonrası inanmayı veya inanmamayı gerekçelendirme çabasından başka bir şey değildir.

(Ahkâf 46/30)
قَالُوا يَا قَوْمَنَٓا اِنَّا سَمِعْنَا كِتَابًا اُنْزِلَ مِنْ بَعْدِ مُوسٰى مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ يَهْدِٓي اِلَى الْحَقِّ وَاِلٰى طَرِيقٍ مُسْتَقِيمٍ
Kâlû yâ kavmenâ innâ semi'nâ kitâben unzile min ba'di mûsâ musaddikan limâ beyne yedeyhi yehdî ilâ-lhakki ve-ilâ tarîkin mustakîm(in)

(Ahkâf 46/31)
يَا قَوْمَنَٓا اَجِيبُوا دَاعِيَ اللّٰهِ وَاٰمِنُوا بِهٖ يَغْفِرْ لَكُمْ مِنْ ذُنُوبِكُمْ وَيُجِرْكُمْ مِنْ عَذَابٍ اَلِيمٍ
Yâ kavmenâ ecîbû dâ'iya(A)llâhi ve âminû bihi yaġfir lekum min żunûbikum ve yucirkum min 'ażâbin elîm(in)

(Ahkâf 46/32)
وَمَنْ لَا يُجِبْ دَاعِيَ اللّٰهِ فَلَيْسَ بِمُعْجِزٍ فِي الْاَرْضِ وَلَيْسَ لَهٗ مِنْ دُونِهٖٓ اَوْلِيَٓاءُ اُولٰٓئِكَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ
Vemen lâ yucib dâ'iya(A)llâhi feleyse bimu'cizin fî-l-ardi veleyse lehu min dûnihi evliyâ(u) ulâ-ike fî dalâlin mubîn(in)

EY KAVMİMİZ, ALLAH'A ÇAĞIRAN BU DAVETÇİYE, ONA GÜVENEREK (İNANARAK) İCABET EDİN.

İşte bütün mesele sadece BU.

Şu kadar yıllık Kur'an okumalarımda geldiğim yer, doğru dürüst 'Fatiha' bile okumayı beceremeyen anneciğimin "bu habere inancının" belki de yüzde biri bile değil.

Ahirette bu da açığa çıkacak ama canım anneciğimin "Allah" deyişiyle benim "Allah" deyişim iman açısından asla denk değil.

O "Allah" deyince karmaşık ve uzun tahliller sonucunda ulaşılmış tasavvura "Allah" demiyordu, o "Allah" deyince tüm haşmetini iliklerinde hissettiği gerçek bir Zat'a "Allah" diyordu.

O, bilginin sonucuna değil, Allah'ın hakikatine "Allah" diyordu.

"Allah" dediği o Zat hakkında anlamlı tek cümle kuramazdı, O'nu asla anlatamazdı ve anlatmayı da beceremezdi, becerse bile bunu yapacak bilgisi yoktu.

Ama "Allah" dediğinde varlığını hissettiği bir Zat'ın ismini söylediğini bilirdi.

Anneciğimin "Allah'ı" mantıki önermelerin sonucunda elde edilmiş bir bilgi değildi.

O sadece bir haber duymuştu. Bilmem kaç yüzyıl mı kaç bin yıl mı yoksa birkaç sene önce mi, bilmediği bir zamanda "Muhammed" diye bir adamın çıktığının ve elinde bir kitapla gelip *"Ben Allah'ın resulüyüm."* dediğinin haberini duymuş ve BUNA İNANMIŞTI... İşte hepsi bu…

Bense bunu küçümsedim ve elime geçirdiğim her kitabın beni bu küçük durumdan kurtaracağı umuduyla deli gibi okudum. *"Kur'an, sadece Kur'an!"* diyerek gece gündüz Kur'an okudum. İnsanların aklını başından alacak bilgiler çıkardım, bilim ve ilim tarihini dumura uğratacak deliller ortaya koydum. En sonunda geldiğim noktaya baktım. Meğerse anneciğimin küçümsediğim o imanı benimkinden kat be kat üstünmüş çünkü her şey sadece bir habere ve bir haberciye inanmaya bakıyormuş. Canım annem şu yeryüzünden tek satır yazıyı okumayı öğrenemeden göçüp gitti. Şimdi tek satır okumadan bu dünyadan göçüp giden annemle, okumadık satır bırakmayan kendimi vicdanımın terazisine koyuyorum. Görüyorum ki tüy kadar bile değilim.

Vicdanım annemin imanını kendi imanımdan daha aşağıya koymaya elvermiyor.

Annemin ve annem gibi iman edenlerin ellerinden öpüyorum.

Bilgi şımarığı olmaktan Yüce Allah'a sığınıyorum.

Hani hikmet okulunun kapısında *"KENDİNİ BİLEN RABBİNİ BİLİR."* yazıyor derler ya BU KOSKOCA BİR YALAN!

İnsan ne kendini ne de rabbini bilebilir, asla bilemez.

Kendini bilen insan, rabbini, bilginin nesnesi haline getirmekten utanır.

Her insanın “ben” dediği şey, öteki olmayan kendisidir ve her insanın bu “ben”i sadece kendisi olmayan öteki ile bilinir.

İNSAN: Bir şeyin o olduğunu, farklarını fark ederek bilen akıllı (ki akıllı değil, KALBLİ) varlık.

İnsanın kendisini bilmesinin tek yolu kendi olduğunu kendi olmayanlardan fark etmesidir.

İnsanın rabbini bilmesi ise ancak “rabbini rabbi olmayan öteki rablerden fark etmesi ile mümkündür.”

Allah’ın dışında farkı fark edilebilecek bir RAB var mı ki rab bilgiye nesne olsun!

Mümin rabbini bilmekten ve onu bilginin nesnesi haline getirmekten utanan kişidir.

Mümin rabbini bilmeye yeltenmeden sadece rabbine inanır ve O kendisi hakkında ne demişse ona kesin bağlanır. Rab, bizim türümüzden olan beşerlerle kendinden haber vermiş. Bu haberler bilginin nesnesi değildir, bu haberciler bilginin oyuncağı değildir. Bu haber ve haberciler karşısında yapılması gereken felsefî ve kelâmî bilgi yığını oluşturmaya kalkışmak değildir. Yapılması gereken şey sadece HABERE VE HABERCİYE İMAN ETMEKTİR… Hepsi bu.

Kusursuzluk sadece Âlemlerin Rabbi Allah’ın olabileceği bir şeydir.

الحمد لله رب العلمين

Ramazan Demir
31.05.2024